

## Simeon Gasparov: „HRVATI SU ME PRVI POTRAŽILI U CHICAGU“

Prije 21 godine, kada sam stigao u Chicago, prvi koji su me potražili i zapitali da li imam potrebu za nečim, bili su Hrvati. Nisam imao ništa. Čak sam bio pozajmio novac kako bih stigao u Chicago. Međutim nisam tražio pomoć od nikoga. Hrvati su s te strani oceana doznali od katoličke crkve u Sofiji, Sv. Josipa (u kojoj obitelj mojega oca ima vrlo duboke korijene) da je jedan dečko iz hrvatske kolonije u Bugarskoj stigao u Chicago. Našli su me u mom iznajmljenom stanu, a da nisam mu još znao adresu.

Prvo mi se javio telefonom iz hrvatske kolonije u Torontu dr. Stjepan Tonkin koji je s područja gdje je rođen moj djed.

Kada me je nazvao, rekao sam mu da mi ne treba ništa i zahvalio sam se. Prije nego se pozdravimo, on mi je predložio neka se javim njegovom prijatelju iz Chicaga, Josipu Kosorogu, koji je bio jedan od vođa hrvatske kolonije u Chicagu, te mi izdiktirao njegov broj telefona. Htio sam završiti razgovor. Pravio sam se da zapisujem broj telefona i uopće ga nisam nazvao.

Prošlo je nekoliko dana. Već sam bio zaboravio da sam razgovarao s dr-om Tonkinom, kada je zazvonio telefon u stanu. Bio je to Josip Kosorog. Nakon što smo razmijenili nekoliko rečenica, on mi je rekao sljedeće riječi koje nika da neću zaboraviti: „Tvoji su majka i otac daleko. Tvoji su prijatelji daleko. Tvoj je dom daleko. Ali ti nisi sam ovdje u Chicagu! Imaš nas, Hrvate. Ti nisi sam i uvijek možeš računati na nas! Sad mi reci za čim imaš potrebu?“

Skamenio sam se. Nitko mi nije tako govorio. A Josip Kosorog je nastavio: „Hoćeš da ti nađemo posao? Da ti nađemo odvjetnika koji bi te zastupao pred imigracijskim vlastima kako bi te ostavili u Americi? Da ti nađemo stan? Ako tražiš novac nemam puno ali dat ću ti. Imam kod sebe 500 dolara.“

Ovdje nisam izdržao, te sam ga prekinuo.

„Zašto to činite?“, bio sam u nedoumici. „Zašto želite da mi pomognete? Niste mi vidjeli ni lice.“

„Zato što si naš!“, odvratio mi je isti tren Josip Kosorog.

„Ali kako to?“, nastavio sam ja. „Da, stvarno, otac mi je iz hrvatske kolonije ali je rođen u Bugarskoj, ja sam rođen u Bugarskoj. Čak ni majka mi nije katolikinja poput oca, nego je pravoslavka.“

„To, dečko, nema veze“, odgovorio mi je Josip. „Naš si! Naš si! Naš si!“, ponovio je on tri puta.

Ja sam onedavna bio oženjen s jednom djevojkom iz SAD-a. Moja je žena pažljivo slušala razgovore koje sam



*Simeon Gasparov bugarski je novinar, pjesnik i pisac. Dopisnik je bTV u SAD-u. Autor je zbirke pjesama „Kazalište neapsurda“ i knjigā „Vrata od nebesa, ili Kada je Jimi Hendrix bio Bugarin“ i „Bizoni kraj Dunava“. Njegove su publikacije osim u skoro svim bugarskim novinama i časopisima u Bugarskoj i bugarskim iseljeničkim zajednicama diljem svijeta, objavljujane također i u listu „Hrvatsko slovo“, u „Daily Herald“, „Northwest Herald“ itd. u SAD-u.*

proveo s Hrvatima. Nakon što sam joj ispričao kako su me nazvali i ponudili mi pomoć, ona je malo zašutjela, te zatim rekla:

„Samo kakvi ljudi...“

Jedino što sam joj mogao odgovoriti, bilo je:

„Naši!“

A u ono vrijeme u listu „Hrvatsko slovo“ bili su objavili moje pjesme. Odmah nakon razgovora s Josipom Kosorogom, poveo sam ženu, kupio najskuplji šampanjac u trgovini, buket cvijeća, uzeo list „Hrvatsko slovo“ s mojim pjesmama, te smo otišli njemu u posjet.

„Ja sam osim Hrvat i Bugarin i nikada neću zaboraviti tople i ljudske riječi kojim ste me dočekali, dragi gospodine Kosorog“, rekao sam mu ja. Zagrlili smo se i tako je počela moja iseljenička priča u Chicagu.

Josip je već na nebu, te mislim da su zajedno s drugim Hrvatima koji mi je vrlo blizak srcu, a koji mi puno nedostaje, Josifom, mojim ocem, gledali utakmice Hrvatske na svjetskom prvenstvu u nogometu, te zajedno sa svim mojim rođacima tamo jako su se veselili.

Htio bih reći i nešto što sam naučio tijekom svih tih godina: Bugari i Hrvati najbliži su jedni drugima, te su si stoljećima uvijek pomagali. Neka se nikada ovo prijateljstvo ne ugasi. Budite živi i zdravi i volite se, i poštujujte jedni druge! ■